

14 Ιουνίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΡΙΣΤΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες - Εναγόμενοι,

v.

ΤΟΥΛΛΑΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ,

Εφεσίβλητης - Ενάγουσας.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8746)

Πολιτική Δικονομία — Έφεση — Αίτηση για παράταση προθεσμίας καταχώρισης έφεσης — Γίνεται είτε στο Επαρχιακό Δικαστήριο είτε στο Ανώτατο Δικαστήριο το οποίο ασκεί πρωτογενή δικαιοδοσία, αλλά υποβάλλεται κατά πρώτο στο Επαρχιακό Δικαστήριο, Δ.35 θ.2 και Δ.35 θ.19 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας — Έφεση κατά απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου απορρίπτουσας αίτηση παράτασης χρόνου καταχώρισης έφεσης, απορρίφθηκε. 5

Το Επαρχιακό Δικαστήριο απόρριψε αίτηση των εφεσεϊόντων - εναγομένων για παράταση του χρόνου καταχώρισης έφεσης. Οι εφεσεϊόντες - εναγόμενοι καταχώρισαν έφεση. 10

Η εφεσίβλητη - ενάγουσα, εισηγήθηκε ότι δεν ήταν δυνατό για το Ανώτατο Δικαστήριο να εκδικάσει την έφεση εν όψει των προνοιών της Δ.35 θ.2 και θ.19 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας. 15

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Από το συνδυασμό των διατάξεων της Δ.35 θ.2 και θ.19, προκύπτει ότι η αίτηση για παράταση του χρόνου καταχώρισης έφεσης μπορεί να υποβληθεί είτε στο Επαρχιακό Δικαστήριο είτε στο Ανώτατο Δικαστήριο, αλλά σε πρώτο στάδιο στο Επαρχιακό. 20

(2) Η κρίση του Ανώτατου Δικαστηρίου επί του θέματος της παράτασης του χρόνου υποβολής έφεσης, εξασφαλίζεται όχι 25

με έφεση αλλά με αίτηση και άσκηση πρωτογενούς διακριτικής εξουσίας επ' αυτής.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

5

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Cropper v. Smith [1883] 24 Ch. Division 305,

10 *Raourou and Others v. Kaspi (1970) 1 C.L.R. 194,*

Lindons Constructions Ltd v. Διευθυντή Τμήματος Κόινωνικών Ασφαλίσεων (1994) 1 Α.Α.Δ. 669,

15 *Χόπατης v. Παναγή (1993) 1 Α.Α.Δ. 140.*

Έφεση.

20 Έφεση από τους εναγόμενους κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Μ. Γεωργίου, Ε.Δ.) που δόθηκε 21 Μαΐου 1992 (Αρ. Αγωγής 3569/86) με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή τους για παράταση του χρόνου καταχώρισης έφεσης κατά επτά ημέρες με έξοδα εις βάρος τους.

25 *Χρ. Πουργουρίδης, για τους Εφεσείοντες.*

Ν. Παπαευσταθίου, για την Εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult.

30

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

35 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι εφεσείοντες υπέβαλαν αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας για παράταση της προθεσμίας για άσκηση έφεσης κατά απόφασής του. Εξεδόθη απορριπτική απόφαση και ασκήθηκε η παρούσα έφεση προς ανατροπή της. Το ζήτημα είναι αν η έφεση είναι παραδεκτή.

40 Η αρνητική θέση της εφεσίβλητης στηρίχτηκε στις διατάξεις της Δ.35 θ.2 και 19 των θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας. Επικατέστηκε συναφώς την αγγλική υπόθεση *Cropper v. Smith* 1883 24 Ch. Division 305 και την αναφορά στο θέμα στο Annual Practice του 1958. Επίσης, όχι ως απτόμενες αυτού καθ' εαυτού

του θέματος που εγείρεται αλλά ως σχετικές, τις υποθέσεις *Katerina Georghiou Paourou and Others v. Andriani Panayi Kaspi* (1970) 1 C.L.R. 194, *Lindos Constructions Ltd v. Διευθυντή Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων* (1994) 1 Α.Α.Δ. 669 και *Χόππης Θεόδωρος v. Ιακώβου Παναγή* (1993) 1 Α.Α.Δ. 140. Στις 5 δυο πρώτες, αίτημα προς το Ανώτατο Δικαστήριο για παράταση προθεσμίας προς άσκηση έφεσης θεωρήθηκε ότι έπρεπε να απορριφθεί γιατί ήταν υποχρεωτική η σε πρώτο στάδιο υποβολή του στο Επαρχιακό Δικαστήριο. Στην τρίτη, αίτηση για παράταση στο Ανώτατο Δικαστήριο ακολούθησε την απόρριψη όμοιας από 10 το Επαρχιακό Δικαστήριο και παρατηρήθηκε ότι "έτσι ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις που θέτει η Δ.35 θ.19".

Συμφωνούν και οι εφεσείοντες πως το ερώτημα που τίθεται πρέπει να απαντηθεί με γνώμονα τις διατάξεις των Διαδικαστικών Κανονισμών. Αυτό, αφού το Άρθρο 25 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν.14/60) ορίζει μεν πως κάθε απόφαση Δικαστηρίου ασκούντος πολιτική δικαιοδοσία υπόκειται σε έφεση αλλά τηρουμένου του Διαδικαστικού Κανονισμού. Είναι η απόψη τους πως ενώ πράγματι μετά την απόρριψη αίτησης για παράταση από το Επαρχιακό Δικαστήριο παρέχεται δυνατότητα υποβολής νέας, όμοιας, στο Ανώτατο Δικαστήριο, δεν προκύπτει από 20 τους θεσμούς απαγόρευση άσκησης και έφεσης κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Πρότειναν συναφώς πως διαφορετικά η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου με την οποία 25 καταδικάστηκαν στην πληρωμή των εξόδων της πρώτης αίτησης, θα παρέμενε ισχύουσα έστω και αν το Ανώτατο Δικαστήριο ενέκρινε την αίτηση που θα υποβαλλόταν σ' αυτό.

Σύμφωνα με τη Δ.35 θ.2 η προθεσμία προς άσκηση έφεσης μπορεί να παραταθεί με διαταγή είτε του Πρωτόδικου Δικαστηρίου 30 είτε του Εφετείου. Σύμφωνα με τη Δ.35 θ.19 οποτεδήποτε αίτηση μπορεί να υποβληθεί είτε στο κατώτερο Δικαστήριο είτε στο Εφετείο θα υποβάλλεται σε πρώτο στάδιο στο κατώτερο Δικαστήριο. Από το συνδυασμό των δυο διατάξεων αναπόφευκτα προκύπτει 35 πως η κρίση του Εφετείου πάνω στο θέμα εξασφαλίζεται όχι με έφεση αλλά με δεύτερη αίτηση. Η θεώρηση πως το ένα δεν αποκλείει το άλλο παραγνωρίζει πως αυτό θα συνεπαγόταν ταυτόχρονη εμπλοκή του Εφετείου και με τους δυο τρόπους, και μάλιστα, με διαφορετικό για τον καθένα δικαιοδοτικό πλαίσιο. 40 Στο πλαίσιο δεύτερης αίτησης το Ανώτατο Δικαστήριο ασκεί πρωτογενώς διακριτική εξουσία ενώ στο πλαίσιο έφεσης θα ελεγχόταν η διακριτική εξουσία όπως την άσκησε το πρωτόδικο Δικαστήριο, υπό το πρίσμα των περιοριστικών αρχών που

διέπουν αυτό το ζήτημα.

- Με προσδιορισμένες τις δυνατότητες που παρέχουν οι θεσμοί δεν νομίζουμε πως αρμόζει να επεκταθούμε σε όσα συνδέθηκαν προς το ζήτημα των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου και δεν είναι θέμα του παρόντος η διερεύνηση των ορίων εφαρμογής της Δ.35 θ.20 αναφορικά με τη δυνατότητα έφεσης κατά απόφασεως σε σχέση μόνο προς την άσκηση διακριτικής εξουσίας ως προς τα έξοδα. Θα υποδεικνύαμε όμως πως η άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου ως προς τα έξοδα σε αίτηση αυτής της μορφής δεν είναι κατά κανόνα συναρτημένη προς το αν εγκρίνεται ή όχι. Σύμφωνα με τη Δ.57 θ.2, στην περίπτωση της, τα έξοδα θα καταβάλλονται από το διάδικο που την υπέβαλε εκτός αν το Δικαστήριο διατάξει διαφορετικά. Επίσης πως στο πλαίσιο της εκδίκασης δεύτερης αίτησης στο Ανώτατο Δικαστήριο, ανάλογα με τα περιστατικά, ίσως ευλόγως θα μπορούσε να υποβληθεί η εισήγηση ότι, σε περίπτωση έγκρισής της, θα έπρεπε να συνυπολογιστεί κατά την ενάσκηση της διακριτικής εξουσίας ως προς τα έξοδα το γεγονός της ήδη καταδίκης του αιτητή σε έξοδα από το Επαρχιακό Δικαστήριο.

- Η αγγλική νομολογία που επικαλέστηκε η εφεσίβλητη αναφέρεται σε όμοιες ρυθμίσεις αλλά σε διαφορετικό ζήτημα. Δεν επεξηγήθη εκεί η άσκηση έφεσης ανεξάρτητα από τις διατάξεις των θεσμών που καθιερώνουν ό,τι χαρακτηρίστηκε ως ισότιμη (co-ordinate) δικαιοδοσία του κατωτέρου Δικαστηρίου και του Εφετείου. Αφορούσε στο κατά πόσο, μετά την απόρριψη της αίτησης από το κατώτερο Δικαστήριο στο οποίο πρεπόντως υπεβλήθη σε πρώτο στάδιο, το δικονομικό διάβημα που έγινε στη συνέχεια στο Εφετείο, ήταν έφεση ή όχι. Η απάντηση ήταν αρνητική αφού η ρύθμιση δυνάμει των οποίων προωθήθηκε το διάβημα προσέδιδε στο Εφετείο πρωτογενή δικαιοδοσία.

- Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.